

عنوان مقاله:

بررسی رابطه خودکنترلی معلمان با انگیزش تحصیلی دانش آموزان مقطع ابتدایی

محل انتشار:

اولین همایش بین المللی افق های نوین در آموزش و پرورش در هزاره سوم (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسندگان:

مبینا آژ - کارشناس مشاوره، آموزگار ابتدایی، آموزش و پرورش شهرستان مانه و سملقان، خراسان شمالی

قاسم بزرگر - کارشناس ارشد روانشناسی عمومی، آموزگار ابتدایی، آموزش و پرورش شهرستان مانه و سملقان، خراسان شمالی

خلاصه مقاله:

پژوهش حاضر باهدف بررسی رابطه خودکنترلی معلمان با انگیزش تحصیلی دانش آموزان مقطع ابتدایی انجام پذیرفته است. در همین راستا در یک طرح توصیفی- همبستگی از میان معلمان و دانش آموزان پسر دوره دوم ابتدایی شهر آشنخانه، بر اساس جدول مورگان ۳۴۱ دانش آموز و ۹۲ معلم به روش خوشه ای چندمرحله ای به عنوان نمونه پژوهش انتخاب شدند. گردآوری داده های پژوهش با استفاده از مقیاس انگیزش تحصیلی والرند و همکاران (۱۹۹۲) و مقیاس تجدیدنظر شده خودکنترلی پایین گراسمیک و همکاران (۱۹۹۳) صورت پذیرفت. نتایج حاصل از تجزیه و تحلیل داده های پژوهش توسط آزمون رگرسیون چندمتغیره حاکی از آن بود که بین خودکنترلی معلمان با انگیزش تحصیلی دانش آموزان رابطه مثبت و معنادار وجود دارد. به طور کلی می توان این گونه نتیجه گیری کرد که آگاهی مسئولان نظام تعلیم و تربیت از میزان خودکنترلی و همبستگی بالای این متغیر با انگیزش تحصیلی دانش آموزان می تواند در کاهش مشکلات موجود و جلوگیری از پیامدهای منفی نبود خودکنترلی مناسب در معلمان و نیز موفقیت تحصیلی و افزایش انگیزش تحصیلی دانش آموزان نقش موثری داشته باشد.

کلمات کلیدی:

انگیزش تحصیلی، خودکنترلی، دانش آموز، معلم

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1938542>

